

Tehlikeli Spor Ayakkabılar

Susan Gates

Tap, tap, tap!

"Ağabeyim bir çift mor spor ayakkabı aldı,
ama bu ayakkabılar hiç de normal değil.
Gerçekten değil, çünkü gece olunca kendi
kendilerine hareket ediyorlar.."

Ve ben bunu size kanıtlayabilirim!"

Çocuk ve eğitim üzerine yapılan araştırmalara göre, **okuma** ya da **okumama** alışkanlığının temelini ilk okuduğumuz kitapların belirlediği ortaya çıkmıştır. Kolay anlaşılabilir, okumayı keyifli bir oyun haline getiren, soyut düşünmeye ve hayal gücüne katkıda bulunan kitaplar okuma alışkanlığının temelini sağlamlaştırırken; çocukların yaşlarına uygun olmayan bir anlatıma sahip, hayal güçlerini geliştirmelerine katkı sağlamayan kitaplara yönlendirilmesi de okumama alışkanlığına yol açmaktadır.

Bu araştırmanın sonuçlarından yola çıkarak, Oxford Üniversitesi Yayınları tarafından hazırlanan ve okuma eylemini hem kalıcı hem de eğlenceli bir alışkanlık haline getirmeyi amaçlayan seri, 150 kitap ve 4 ayrı okuma seviyesinden oluşmaktadır.

Pedagog Ayşen Oy tarafından çocuk ve ruh sağlığı gelişimi açısından uygun bulunmuştur.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
OXFORD UNIVERSITY PRESS
aracılığıyla Martı Yayınları'na aittir.

ISBN 978-605-348-426-4

9 786053 484264

Okumadan Önce

- Kitabın adını, arka kapaktaki tanıtım yazısını okuyup, ön kapaktaki resmi de inceleyerek sizce bu hikâyeye korkutucu mudur, söyler misiniz?
- Sizce bir çift spor ayakkabının nesi tehlikeli olabilir?

Okumadan Sonra

- Sizce, hikâyedeki çocuk, ayakkabıların avlandığını rüyasında mı görüyordu?
- Sizce, çocuğun ağabeyi de ayakkabıların tehlikeli olduklarına inanmaya mı başladı?

Kısa Test

1. Hikâyedeki çocuk, spor ayakkabıların ne yediğini gördüğünü sandı?
A) Bebek bir fare
B) Bir fil
C) Bir tabak soslu spagetti
2. Hikâyedeki çocuk, spor ayakkabıların üzerindeki minik metal delikleri neye benzetiyor?
3. Hikâyenin sonunda, spor ayakkabılara ne oluyor?

Okumaya Devam

- Susan Gates tarafından yazılan *Yalan Makinesi*.

Cevaplar için arka kapağın
içine göz atın!

Tehlikeli Spor Ayakkabılar

Susan Gates

Resimleyen Martin Remphry

MARTI YAYINCILIK

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Tehlikeli Spor Ayakkabılar

1. Baskı: Ağustos 2014
ISBN: 978-605-348-426-4
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©SUSAN GATES

Illustrations©MARTIN REMPHRY

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Oxford University Press aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Orijinal Adı: Dangerous Trainers

Yayın Yönetmeni: Şahin Güç

Çeviren: Çiğdem Köföncü

Editör: Gamze Tuncel

Resimleyen: Martin Remphry

Pedagojik Danışman: Ayşen Oy

Kapak Tasarımı: Miguel Francisco

Uygulama: Sevil Şener

Baskı

Ecem Basın Yayın Reklamcılık

Hadımköy Yolu Mahallesi San. 1 Bulvarı
169. Sokak No: 3 Büyükçekmece-İSTANBUL

Tel: 0 212 886 20 10-0 212 886 20 05

Matbaa Sertifika No: 16266

Tap, tap, tap

Ağabeyim yeni bir çift spor ayakkabı aldı.
Sürekli onları giyiyor.

Tap, tap, tap! Üst kata ayakkabılarını giyip
koştığında, bütün ev işte böyle sarsılıyor.

Annem ona, “Kes şu gürültüyü!” diye
bağırıyor.

Ağabeyimin yeni ayakkabıları büyük,
yumuşak ve mor renkteler. Traktör lastiği kadar
kalın tabanları var.

Pat, pat. Odasına doğru gidiyor.

“Yol ver!” diye bağıyor, ben de kendimi duvara yapıştırıyorum ki ayaklarımı ezip geçmesin.

Ağabeyime, “Bu korkunç spor ayakkabılarından nefret ediyorum!” diyorum. “Çok tehlikeliler.”

Fakat o hiç umursamadan, üst kata çıkmaya devam ediyor. *Tap, tap, tap.* Kapıyı çarpıyor.

Neyse ki gitti.

Artık her yer daha sakin ve huzurlu. Artık yere yatıp kitabımı okuyabilirim.

Güm, güm, güm.

Yer sarsılmaya başlıyor.

Bir grup fil bu tarafa mı geliyor ne?

Hayır, bunlar spor ayakkabıların sesi. İşte yine büyük, mor, ezici makineler gibi geliyorlar.

“Kitabıma dikkat et. Şu an üzerine basıyorsun!”

Ağabeyim kendisini bir koltuğa atıyor.
Kocaman, mor ayaklarını da koltuğun
kenarına uzatıyor.

“Şimdi de televizyonu göremiyorum!
Bu benim en sevdiğim program. Ama spor
ayakkabıların önümü kapatıyor!”

Annem, “Bu yeni ayakkabılar tam bir baş
belası! Evdeyken onları çıkart!” diyor.

Fakat ağabeyim, “Ben yeni ayakkabılarımı seviyorum. Onlar harika! Onları asla çıkartmayacağım! Asla!” diye cevap veriyor.

“O zaman şu sallanan bağcıklarını iyi bağla!” diye iç çekiyor annem. “Düşüp bir yerini kıracaksın!”

Fakat ağabeyimin tek yaptığı dışarı çıkıp yürümek oluyor. Uzun bağcıkları da peşinden sallanıp duruyor. Ve o canavar ayakkabıları, çimlerdeki bütün papatyaları eziyor.

Şu yeni spor ayakkabılardan nefret ediyorum. Giyilmesi yasaklanmalı.

Ağabeyim, yatağa bile onlarla girmek istiyor.
Fakat annem, “Hayatımda bu kadar saçma bir şey duymadım! Çıkart onları!” diyor.

Böylece ağabeyim ranzaya tırmanıp, ayakkabılarını çıkartarak yere atıyor. *Pat, pat!* Onlar da ranzanın alt katında, benim yatağımın yanına düşüyorlar.

Annem ışığımızı kapatıyor.

Karanlıkta yatıp o tehlikeli spor ayakkabıları izliyorum.

Gece daha da büyük görünüyorlar sanki. İçlerindeki iki kocaman mor dil, adeta bana “Böö!” yapıyormuş gibi sallanıyor. Örümceğinki gibi minik gözleri var.

Gözler de bana bakıyor! Bu ayakkabılar canlı!

“Saçmalama,” diyorum kendi kendime.
“Spor ayakkabılar asla canlı olamaz.”

Ayakkabıları daha fazla görmemek için, gözlerimi kapatıyorum. Sonra da uykuya dalıyorum.

Fakat ertesi sabah uyandığımda, ayakkabıların yer değiştirdiğini fark ediyorum! Bundan hiç şüphem yok.

şimdi ağabeyimin bilgisayar masasının altında duruyorlar. Ve çok düzgün bir şekilde yan yana konmuşlar.

Ağabeyim onları oynatmış olamaz çünkü hl ranzanın üstünde horlayıp duruyor.

“Siz dışarı çıktınız, değil mi?” diyorum spor ayakkabılara, parmağımı sallayarak. “Biz uyurken, tek başınıza dışarı çıktınız, öyle değil mi?”

Fakat ayakkabılar tek kelime etmiyor.

“Bu geceye kadar bekleyin bakalım,” diye uyarıyorum onları. “Dün gece sizi giderken görmedim çünkü uykuya dalmıştım. Fakat bu gece uyanık kalacağım. Sizi yakalayacağım, bekleyin ve görün.”

Ranzamın üstünden sesler geliyor. Belli ki ağabeyim uyanıyor.

Kendilerine ait bir yaşam

“Senin spor ayakkabıların canlı,” diyorum ağabeyime. “Gece tek başlarına, sensiz dışarı çıkıyorlar. Hani şu bağcıklarını geçirdiğin minik metal halkalar var ya? Onlar da gözleri. Ayakkabılarının tıpkı örümcekler gibi, bir sürü gözü var. Bunu biliyor muydun? Ayrıca büyük, yayvan, mor dilleri de var.”

Fakat ağabeyim sadece kükrüyor, “Saçma sapan konuşuyorsun!” diyor. Sonra da arkasını dönüp uyumaya devam ediyor.

Bu ayakkabılar beni gerçekten deli etmeye başladı. Eşyalarımı dağıtıyorlar. Bugün, pastel boyalarımın halıya saçılmış olduklarını fark ettim.

“Boyalarını yerde bırakmamalıydın,” dedi ağabeyim.

Ama bahse girerim, bunu o ayakkabılar yaptı.

Tak, tak, tak. Bunlardan kurtulmak mümkün değil. Seslerini evin her yerinden duyabiliyorsunuz.

“Bu sakızı halıya kim yapıştırdı?” diye
bağırıyor annem.

“Spor ayakkabılar yaptı,” diyor ağabeyim.
“Daha onlara tam alışamadım. O kadar büyük
ve ağırlar ki, onları kontrol edemiyorum.
Sürekli bir şeylere basıp duruyorlar.”

“Saçmalama,” diyor annem. “Bu senin
hatan, spor ayakkabıların değil. Sanki
ayakkabılarının kendilerine ait bir yaşamları
varmış gibi konuşuyorsun.”

Annem gerçeği bilmiyor. Fakat, kesinlikle haklı. Bu ayakkabıların kendilerine ait bir yaşamları var. Gizli bir hayatları var. Gece hepimiz uykudayken, kendi başlarına dışarı çıkıyorlar. Kesin çıkıyorlar, öyle değil mi? Yoksa sabah nasıl farklı bir yerde olabilirler ki?

Bu gece bunu kanıtlayacağım. O ayakkabıları takip edip nereye gittiklerini öğreneceğim. Onları bir casus gibi izleyeceğim.

Artık gece oldu. Saat çok geç olmalı çünkü ev çok sessiz. Annemle babam yataktalar. Ama ben uyumuyorum. Tıpkı yapacağımı söylediğim gibi, şu an o ayakkabıları izliyorum.

Bu çok zor bir iş. Gözlerim kapanıyor. “Sakın uyuma!” diye fısıldıyorum kendime. “Uyanık kal!”

Spor ayakkabılar kendilerini çoktan eğitmişler bile. Hiç kıpırdamıyorlar. Fakat örümcek gözleri, karanlıkta parıldayıp duruyor.

Onlara hiç güvenmiyorum. Çok sinsiler. Ben gözlerimi kapatır kapatmaz, alıp başlarını gidecekler.

Fakat göz kapaklarım çok ağırlaştı. Başım düşüp duruyor. HORRR...

Ayakkabılar harekete geçti! Biliyordum!
Onların gizli bir hayatları olduğunu
biliyordum.

Alt kata doğru iniyorlar. *Güm, güm, güm.*
Ya annemle babamı uyandırılırsa? Fakat bu
kadar korkunç bir ses çıkartmalarına rağmen
uyandırmıyorlar.

Sessizce yataktan çıkıp onları izliyorum.
Çıplak ayakla, parmak uçlarıma basarak aşağı
inıyorum.

Ayakkabılar, merdivenlerin bitiminde duruyorlar. Etraflarına bakıyorlar.

“İşte!” diye düşünüyorum. “Şimdi kapana kısıldınız işte. Kapı kilitli.”

Fakat ayakkabılar kapana kısılmıyorlar. Hiç, daracık bir yerden geçmeye çalışan bir fare gördünüz mü? İşte spor ayakkabılar da böyle yapıyor. Küçülüp, tıpkı mor bir diş macunu gibi, posta kutusunun boşluğundan dışarı çıkıyorlar. Önce biri, sonra diğeri.

Yo, hayır. Kaçıyorlar. Kapının üzerindeki camdan onlara bakıyorum. Yürüyerek bahçe yolundan geçiyorlar!

Bende kapının kilidini açıp dışarı çıkıyorum. Annem bu yaptığımı görse, deliye dönerdi. Gökyüzünde kocaman, gümüş bir ay parlıyor. Ve ben de dışarıda, bahçede pijamalarım ile dikiliyorum.

Fakat bir görev üzerindeyim. Spor ayakkabıların gizli yaşamlarıyla ilgili tüm sırları ortaya çıkartıyorum.

Bir çalının arkasına saklanıp onları gözetliyorum. Başta çok masum duruyorlar.

Ay ışığının altında, bahçede yürüyorlar. Sadece yürüyorlar.

Bu hiç de tehlikeli değil, diye düşünüyorum. Dışarıya yürüyüşe çıkmışlar, hepsi bu. Sadece ay ışığında bir yürüyüşe...

Fakat hayır.

Birden bir güve uçmaya başlıyor.

Ve ayakkabılar aniden harekete geçiyorlar. Biri, tıpkı bir kement fırlatır gibi, bağcığını fırlatıyor.

Yakaladı! Güve çabılıyor ama kurtulamıyor. Sonra da kocaman, mor dil dışarı fırlayıp *şılap!* İşte güve yok oldu.

Buna inanamıyorum! Ayakkabılar yürüyüşe değil, ava çıkmışlar. Bir şeyler yemek için avlanıyorlar. Ağabeyimin spor ayakkabıları etobur!

Çok da usta avcılar. Etraflarındaki her şeyi silip süpürüyorlar.

Çimenlerin arasında parlak, siyah bir böcek yuvarlanıyor. Ve hiç şansı yok. Bağcığa, *şılap* diye takılıp, pabucun mor boğazından aşağı kayıyor. *Şılap, şulup*.

“*Gark!*” diyor ayakkabı.

Bir solucan başını çıkartıyor. Ayakkabılardan biri, *bam!* diye gidiyor ve solucanı eziyor. Diğer ayakkabı da, ezilmiş solucanı diliyle yakalayıp yutuyor.

Ayakkabılar havayı kokluyorlar. Atıştırarak başka şeyler arıyorlar.

Çalıkların arasından bir ses duyuyorum. Bebek bir fare, pembe burnunu dışarı uzatıyor. Yo, hayır!

Ayakkabıların gözleri, birbirlerine bakıp parıldıyor. Çok ama çok sessiz bir şekilde bekliyorlar.

Bebek fare çimenlere doğru yol alıyor. “Koş fare, koş!” diye bağıryorum. “Ölümcül bir tehlike içindesin. Ayakkabılar seni yutacak! Hayatın için koş!”

Onları rahat bırak!

Fakat bebek fare beni duymuyor. Nasıl bir tehlikede olduğunun farkında değil. Etobur spor ayakkabıların hiç farkında değil.

Giderek onlara daha da yaklaşıyor. Göz açıp kapatıncaya kadar, bağcıklar ortaya çıkıyor. Fareyi, tıpkı bir Mısır mummyası gibi bağlıyorlar! Büyük, mor bir dil kayarak dışarı çıkıyor ve...

“Bağırmanı kesecek misin?” diyor ağabeyim.
“Uyumaya çalışıyorum burada!”

Yatağımda doğruluyorum. “Onları gördüm. Spor ayakkabılarını gördüm. Bahçede avlanıyorlardı! Böcekleri yiyorlar, solucanları yutuyorlardı. Hatta bebek bir fareyi tıpkı bir mumya gibi, sıkıca bağladılar!”

“Ne?” diyor ağabeyim gözlerini ovuşturarak. “Sen bebek bir fare mi gördün?”

“Evet!” diye haykırıyorum. “Ve bunu kanıtlayabilirim! Bak, ayakkabıların onların bıraktığın yerde bile değil! Bambaşka bir yerde duruyorlar!”

Ağabeyim, ranzanın tepesinden aşağı bakıyor. Ayakkabılar attıkları yerde değiller. Kitaplığın yanında, düzgünce ve yan yana duruyorlar.

Annem ışığı açıyor. “Sorun ne? Kim bağıırıyordu öyle?”

“O,” diyor ağabeyim, beni işaret ederek. “Her zamanki gibi saçma sapan davranıyor. Ayakkabılarımı bebek bir fare yemeye çalışırken gördüğünü söylüyor. Hatta onların avlanmak için bahçeye çıktıklarını söylüyor!”

“İyi, o zaman yerleri nasıl değişti?” diye bağırıyorum ağabeyime. “Uyumadan önce orada değillerdi. Bu da dışarılarda bir yerlerde olduklarını kanıtlıyor işte!”

“Ha, o,” diyor annem. “Yerlerini ben değiştirdim. Siz uyurken hep odanıza gelip ortalığı toplarım. Uyandığınızda bu odanın nasıl da temiz ve düzenli olduğunu hiç fark etmiyor musunuz?”

“Hayır,” diyor ağabeyim.

“Ama ben onları gördüm,” diyorum anneme. “Az önce onları bahçede gördüm. Bir güveyi çiğniyorlardı!”

“Rüya görmüşsün,” diyor annem. “Hepsi bu.”

Ve ışığı
söndürüyor.

Karanlıkta, “Uyanık mısınız?” diye soruyorum ağabeyime.

“Evet,” diyor ranzanın üzerinden gelen ses.

“Onları gördüm,” diye anlatıyorum.

“Gerçekten, rüya falan değildi. Yerinde olsam, o ayakkabılara dikkat ederdim. Ayaklarımı, o ayakkabıların içine asla sokmazdım. Bir servet verseler bile asla yapmazdım bunu. Ayağını yiyebilirler!”

“Haydi, uyu artık,” diyor ağabeyim.

Fakat sesi biraz endişeli geliyor.

Ertesi gün ev sessizlik içinde. Ne bir *tap*,
tap ne bir *güm*, *güm* yok. Çıplak ayakla etrafa
gezinebiliyorum. Hatta yere yatıp kitap bile
okuyabiliyorum.

O büyük, mor, fare yiyici spor ayakkabılar
nerede acaba?

“Onları otobüste bıraktım,” diyor ağabeyim.

Annem bunu duyunca çıldırıyor. “Onlar yepyeni ayakkabılardı. Bize çok pahalıya patlamışlardı!”

“Üzgünüm,” diyor ağabeyim. “Kazara oldu. Gerçekten.”

Annem otobüs firmasını arıyor. Hiç kimse, traktör lastikleri gibi kalın tabanlı, büyük, yumuşak ve mor renkte spor ayakkabısı görmemiş.

“Bunu anlayamıyorum,” diyor annem. “Ayakkabılardan eser yok. Otobüsten kendi kendilerine yürüyüp gitmediler ya!”

Ağabeyimle ikimiz, birbirimize bakıyoruz. Fakat sıırıtmaya cesaret edemiyoruz çünkü annemizin morali çok bozuk.

Gözlerinizi açık tutun. Bugünler de, siz de büyük bir çift mor spor ayakkabıya rastlayabilirsiniz. Onları ay ışığında, bahçenizde yürürken görün bir de. Hatta ince bir “Gırç! Gırç!” sesi ile ardından gelen “Gark!” sesini duyabilirsiniz.

Yerinizde olsam, onları rahat bırakırdım. Derhal yollarından çekilirdim.

Ve ayaklarımı da asla içlerine sokmazdım. Küçük pembe bir parmak ucumu bile. Etobur bir spor ayakkabıya, parmak uçlarınızı sokmak çok ama çok tehlikeli olabilir.

Yazar Hakkında

Üç çocuğum var.

Hikâyeler için bana pek çok fikir verirler. Bu hikâyenin fikri de şu şekilde doğdu: Bir gün büyük oğlum Alex, yeni bir çift ayakkabı

aldı. Çok büyüklerdi! Onları giyip etrafta yürüdükçe adeta tüm ev sallanıyordu. Pastel boyalar, kitaplar, parmaklar, ayak parmakları gibi altlarında kalan her şey kırılıyordu.

Christopher da, "Bunlar tehlikeli spor ayakkabılar," dedi. Ve ben de, "Tehlikeli spor ayakkabılar mı? Bu, bir hikâye için çok iyi bir başlık..." diye düşündüm.

Bu Yaş Grubuna Uygun Serinin Diğer Kitapları

Bertha'nın Gizli Savaşı
Bob ve Benny'nin Tuhaf İşi
Janey'nin Devleri
Teremiz
Nehrin Karşı Kıyısındaki Turtalar
Memnuniyetsiz
Çöp Kutusu
Büyük Şans
Blackbones Okulu Kurtarıyor
Şanssız Canavar
Peri Değerli Taş / Çarpışma
Muhteşem Yemek Makinesi

Babam Göbek Dansı Yapıyor
Robot Bakıcı
Havalı Clive
Yalan Makinesi
Hurda Adam
Clive Havasını Koruyor
Hamper'in Büyük Kaçışı
Robbie Woods ve Mutlu Adamları
Merlin ve Kayıp Kral
Düzenbaz Hayvanlar
Gök Gürültüsü Tanrıları

Kısa Testin Cevapları

1. A

2. Gözlere

3. Çocukun ağabeyi, onları otobüste

bırakıyor